♦ bloc - notes ♦

Culisele

Un ziar de seară de curând apărut a adus în ultimul său număr o știre extrem de interesantă. *TITLU:* Petre Steinbach pleacă în Anglia. *SUBTITLU:* Cunoscutul internațional va fi sub ocrotirea lui Sir Frederic Wall, directorul Arsenalului.

Recunoașteți că știrea este într'adevăr interesantă. Nu considerăm informație faptul că Steinbach este... internațional și cunoscut. Plecarea lui Steinbach în Anglia este însă o știre. O știre de mare însemnătate.

Iată și amănuntele acestei știri. Bine înțeles tot din «Popularul» de aseară: «Steinbach a primit o scrisoare dela Sir Frederic Wall, — fost secretar general al Federației engleze timp de 40 de ani, și actualmente directorul Arsenalului — în care i se comunică aprobarea șederii în Anglia, pe timp de 45 de zile. Sir Frederic Wall i-a asigurat tot concursul, astfel că Steinbach va putea studia într'un mediu extrem de convenabil».

Ca și știrea principală, amănuntele sunt deasemeni interesante. O scrisoare dela Frederic Wall, fost 40 de ani secretar general al Federației engleze de football, nu o poate primi oricine.

Mai ales că Sir Frederic Wall a... murit, săracul, de aproape un an. Corespondența lui Sir Frederic Wall cu Steinbach (probabil, prin spiritism) prezintă deci o valoare excepțională.

Cu asigurările lui Sir Frederic Wall, nu credem că Steinbach «va putea studia într'un mediu extrem de convenabil», *cum spune confratele.*

Exceptând acest detaliu însă — de mică importanță — știrea prietenilor noștri dela ziarul de seară rămâne nouă și importantă...

*

Echipa B. a Ungariei, care întâlnește astăzi după amiază formația secundă a României, prezintă câteva titluri de indiscutabilă atracție. Astfel, extremul dreapta Roekk — este fratele cunoscutei vedete de cinematograf Marika Roekk.

Sperăm că fratele nu va prezenta în matchul de astăzi principala calitate a sorei sale: fotogenia...

*

Hotărît, Humi este sortit să joace numeroase feste unui confrate, mereu în întârziere cu știrile referitoare la «grecul zburător».

Nemulțumit că s'a avut la timp știrea reîntoarcerii lui Humi (pe care doar noi am avut-o) confratele s'a hotărît să ne-o ia înainte, cu primul interview. Și eri, ne-a servit un interview expres din Timișoara. Bine înțeles, dela redacția sa din Timișoara. Fiindcă — după cum știți, probabil — confratele are redacție specială și la Timișoara.

De astă dată — recunoaștem — confratele ne-a luat-o înainte. Un interview cu Humi la Timișoara, înaintea noastră, este o performanță mare, în cariera sa.

Ca de obiceiu însă, Humi a jucat și de astă dată o festă compromițătoare, confratelui. A anunțat că vine, a plecat într'adevăr spre țară, l-a lăsat pe confratele nostru de specialitate să i se pară că i-a luat un interview la Timișoara (dela redacția sa specială) dar n'a mai putut veni.

A fost oprit la Salonic...

Fiind oprit la Salonic, n'a putut ajunge în țară, n'a putut să fie la Timișoara, n'a putut să dea niciun interview confratelui (la redacția sa specială din Timișoara) și a prilejuit confratelui o nouă și usturătoare gafă.

Se întâmplă...

Castor

— Dragă Max, mi se pare că azi nu ți-am dat încă mâna !...

Antrenori străini și români

«Straja Țării» și-a început activitatea sub cele mai bune auspicii. Noua formațiune tutelară a sportului românesc, care are la conducere sportivi pasionați și pricepuți, a luat în primire frânele.

Una din primele decizii a fost de o importanță covârșitoare pentru footballul nostru în special.

«STRAJA ȚARII» A DECIS CA INCEPAND DELA 1 OCTOMBRIE 1938 NU VA MAI PUTEA FUNCȚIONA IN ȚARA NICI UN ANTRENOR STRAIN. Fiecare federație va avea dreptul să angajeze un antrenor federal, care va funcționa pe lângă federație.

Covârșitoarea importanță a hotărârii a scăpat confraților noștri. Ea este însă prea mare pentru a fi trecută cu vederea.

Dela început trebue să accentuăm că inițiativa d-lui maior Sidorovici vine la un moment oportun. In sportul românesc, majoritatea antrenorilor străini se găsesc actualmente în football. Aci, echipele noastre sunt puse sub supravegherea și îngrijirea technică a străinilor.

Ar însemna să luăm Cezarului ce i se cuvine, dacă nu am recunoaște că aportul lor a fost covârșitor. Soccerul nostru a evoluat și s'a apropiat de clasa celui Occidental datorită lor.

«Straja Țării» a decis trimiterea lor la... vatră, și înlocuirea cu elemente autohtone.

Foarte bine.

Hotărârea forului suprem, ridică o seamă de chestiuni de mare importanță, legate strâns de ea.

In primul rând, lipsa antrenorilor străini trebue înlocuită cu ceva. Trebuesc găsiți, cu alte cuvinte, antrenori români.

De unde?

Aci revenim la veșnica problemă a cadrelor de antrenori români. Această chestiune, pusă de atâtea ori în actualitate, și tot de atâtea ori lăsată în umbră, devine după hotărârea «Străjii Țării», o problemă vitală.

Deci, organizarea unui corp select și competent de antrenori români.

Până aci lucrurile sunt clare și netede.

«Straja Țării» să aibă în vedere o serie de fapte.

Această școală de antrenori trebue înfăptuită pe baze serioase și solide, pentru ca urmașii antrenorilor străini să poată fi la înălțimea precursorilor lor.

Antrenori nu se pot face bătând din palme.

Ei au nevoie de o pregătire serioasă, de aprofundarea tuturor problemelor în legătură cu meseria — nu tocmai ușoară — de antrenor, de o anumită rutină, care nu se poate căpăta peste noapte.

Minunata hotărâre a «Străjii Țării» se lovește astfel de lipsa de prevedere a înaintașilor.

Azi nu există în România o școală de antrenori. Nici o pregătire, nici un început de organizare. S'au străduit câțiva pasionați pentru înfăptuirea unui început. S'au lovit însă de atâtea piedici, li s'au pus în cale atâtea bariere, încât au trebuit să se dea în lături.

Existența unei instituții pentru pregătirea antrenorilor ar fi simplificat problema. Hotărârea «Străjii» ar fi putut să intre în vigoare de imediat dacă aveam o bază.

Dar în actuala situație?

Problema este deci delicată. Ca să scoți ceva, trebue să pui în loc altceva, ca mecanismul să nu sufere.

Nu credem că până la 1 Octombrie 1938 se vor găsi antrenori suficienți și pregătiți pentru a lua în primire locurile rămase libere. Căci mai este un punct: oricine poate fi jucător, mai mult sau mai puțin bun, dar nu toți pot deveni antrenori.

«Straja Țării» își dă seama de lipsurile sportului românesc și caută să le remedieze. Chiar hotărârea despre care ne ocupăm, reprezintă un fericit început. Sunt însă moșteniri nu prea fericite de pe urma cărora va avea de îndurat neajunsuri.

Trecutul, cu superficialitatea în care s'a consumat, își cere drepturile.

Dacă intenția de azi, a unor oameni noi, ar fi răsărit în urmă cu câțiva ani, desigur că aplicarea deziderațului «Străjii Țării» ar fi fost ușoară.

Dar așa?...

Silviu Herescu

ECOURI

D. dr. Karl Dietz și ziariștii

D. dr. Karl Dietz căpitanul federației de foot-ball ungare, își râde de ziariști.

In ajunul recentului match Ungaria—Cehoslovacia el a ținut în secret lotul echipei și nu a indicat reporterilor decât o listă a jucătorilor «posibili».

Mare a fost mirarea sa când a doua zi a citit în toate gazetele ungare și streine, lista exactă a celor unsprezece jucători pe care-i selecționase.

El n'a știut decât mai târziu că unul dintre gazetari, în timp ce el își citea lista a riscat o privire pe hârtia sa și a descoperit subliniați cu roșu, numele celor unsprezece aleși.

Sgârcenia scoțienilor...

Federația scoțiană de football a decis să verse la fondul propagandei pentru footballul în școli tot beneficiul turneului pe care-l va face echipa națională în turneul din luna Mai la Viena și Praga.

Și se mai spune că scoțienii sunt sgârciți!..

Proect de hidroavion pentru 150 pasageri

Un nou gigant al aerului, putând transporta 150 de călători, este în studiu în uzinele americane Glenn Martin. Greutatea aparatului va atige 112 tonne iar motoarele vor putea desvolta 12.000 cai putere.

Se prevede o viteză de drum de 340 klm. pe oră și o taxă de acțiune de 6.500 klm.

Noul Zeppelin L. Z. 130

Dezastrul de acum al dirijabilului «Hindenburg» n'a descurajat pe germani, [illegible]atât încât să renunțe [illegible]amul lor de construcțiuni de noui aeronave. Astfel, construcția noului Zeppelin 12 13o destinat serviciului transatlantic este foarte avansată. Zeppelinul va face primele sboruri de încercare la sfârșitul lunei Aprilie viitor.

Cum Germania își va putea procura gazul helium din America și măsurile de securitate fiind luate, pericolele de incendiu sunt în mare parte înlăturate.

Soarta care le unește

Nu este decât un an decând Lille era leaderul campionatului francez, iar Portsmouth ținea șefia campionatului englez.

Azi, ambele echipe sunt ultimele în cele două competiții, și nici Lille, nici Portsmouth n'au reușit încă să obțină prima victorie.

Sâmbătă, Portsmuth a reușit un glorios match nul în fața marei echipe londoneze, Arsenal.

Douăzeci și patru ore mai târziu, echipa din Lille reușea să țină în șah pe Sochaux, leaderul campionatului francez.

Nu vi se pare că o coincidență curioasă urmărește cele două echipe, una din nordul Franței, cealaltă din sudul Angliei ?

In țara celui mai bun football din lume

III. O vizită la un stadion de 183.313 locuri

Glascow, oraș cu 1.500.000 locuitori posedă nu mai puțin de 30 de terenuri de football. La Paris sunt: Parc des Princes, Colombes, Buffalo, Stade de Paris, Jean-Bainu, Pershing și terenul elvețienilor din Saint Mande: una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte.

Șapte terenuri pentru un oraș de 5 milioane de locuitori, treizeci pentru un oraș cu o populație de trei ori mai mică: această diferență explică însă foarte bine diferența ce separă footbalull scoțian de cel francez.

Dar cum arată aceste 30 de terenuri din Glascow?

Ei bine. Iată-le:

Hampden Park, 150.000 locuri.
Ibrox Park 100.000 locuri.
Celtic Park 85.000 locuri.
Tirhill Park 40.000 locuri.
Cathkin Park 35.000 locuri.
Shawfield Park 35.000 locuri.

Mai mult de 24 terenuri pentru juniori, putând adăposti fiecare între 10.000—20.000 de spectatori.

Este vorba de terenuri rezervate matchurilor oficiale, terenuri cu ghișee și tribune pentru public.

Insă, aceasta nu este totul... Mai sunt încă, ceeace se numește „Corporation Playing Grounds" cari nu sunt altceva decât terenuri rezervate exclusiv pentru antrenament. Terenuri puse de municipalitate la dispoziție — nu a cluburilor — ci a fabricilor caselor de comerț, și băncilor ai căror funcționari pot juca football ori când ei doresc.

Fiecare „Corporation Ground" are 12 terenuri, sunt 20 de „Corporation Ground"... deci 240 de terenuri de antrenament.

De reținut că aceste terenuri nu se găsesc prea departe de cntrul Glascow-ului. Intr'o jumătate oră de mers cu tramvaiul sau autobuzul se ajunge până la cel mai depărtat teren.

Toate sunt deci în inima orașului. Trebue de mers 20 minute cu autobuzul pentru a ajunge la Hampden Park care este cel mai mare stadion din lume.

FRANȚA

Iertați-mă. Imi vine amețeală. Am impresia că însoțesc pe Gulliver la uriașii din Brobdingnay sau eu fac parte dintr'un popor rămas grozav de mult în urmă sau Highlanderii (Scoțienii) au înebunit din cauza footballului. Noi francezii nu înțelegem nimic și n'am înțeles nici odată nimic.

In hall-ul minunatului hotel, Sfântul Enoch, din Glascow, unde scriu acest articol simt cum sunt cuprins de o mare mânie.

Cum! Noi suntem incapabili — noi francezii — de a avea un stadion capabil de a adăposti 100.000 spectatori, acest stadion nu este un lux, este o necesitate imperioasă a epocei noastre.

HAMPDEN PARK

Am spus că Hampden Park este la 20 minute de centrul orașului. Cartierul în care este așezat are o mare asemănare cu Gabelns sau Villetée.

Imaginați-vă tribunile acoperite de la Parc des Princes și înmulțiți cu 2, înghesuiala din ele. Sunt 28.000 de locuri în cari se poate sta foarte comod și 165.388 locuri în picioare.

In total 183.383 locuri.

Pe hârtie însă, deoarece poliția din Glascow nu permite acces în arenă decât la 150.000 spectatori.

Prețurile locurilor sunt: 1 guinée (155 de franci), 15 schillingi (105 franci) 10 schillingi (70 franci) și 2 schillingi (14 franci).

Peluza este înconjurată de o pistă lungă de un sfert de milă (402 m. 25). Tribuna presei este un pavilion construit pe acoperișul tribunei oficiale; gazetarii domină de aici întreg terenul de joc și pot sta foarte comod chiar când în «blocksous-ul» lor sunt peste 300.

Am fost și eu în tribună și am... contemplat.

In imaginație văd Twickenham, stadionul din Berlin, pe cel din Colonia, din Amsterdam, Dynamo din Moscova, stadioanele universităților Yale și Haward din Statele Unite, stadionul olimpic dela Stockholm... și mă simțeam, eu francez, mic, mic de tot.

ROBERT PERIER

Salonul automobilului din Paris

SIMCA

Iată o trăsură.....

Deși firma nu este prea veche și-a asigurat un loc de frunte în rândul celor mai de seamă industrii de specialitate. Intr'un an și jumătate, 28.000 trăsuri provenite din această fabrică, au pornit să cutreere pământul și au atras la automobilism atât pe cunoscători cât și pe refractari.

Pentru industria franceză, apariția pe firmament a firmei Simca a însemnat un reviriment. Căci mai rar, o trăsură mecanică a realizat categorice salturi înainte, punând în evidență superioritatea necontestată a născocitorilor ei.

Simca a stârnit interesul necunoscătorilor și a făcut din mulți, noui adepți ai „cailor putere".

O mașină economică, luxoasă și construită după cele mai moderne principii, Simca a venit să umple un gol de mult resimțit și mai presus de toate, să deservească interesele liberilor profesioniști cari, de cele mai multe ori, sunt oameni ale căror pungi nu rezistă unei consumații ridicate și unor pretențioase speze de întreținere.

Acestea sunt motivele cari au determinat pe mulți oameni cu resurse reduse să vină la automobilism. Dar, dacă din rândul acestora vor apare campionii invidiați de mâine?

Automobilul, oricât ar fi el de răspândit, nu a cucerit încă massele și introducerea lui va fi cu atât mai grea cu cât vor lipsi din expoziții, trăsurile eftine accesibile oricăror pungi.

Simca este un automobil convenabil și bun. Ultimul model, cel care a fost prezentat la expoziția din Paris pare a corespunde cererilor actuale.

«SIMCA — HUIT»

Deși se numește „Simca-huit", este un motor de 4 cilindri, cu cursă de 69 și alesaj de 75. La 4000 tururi, motorul desvoltă 32 H.P.

Supapele sunt în capul cilindrilor și comandate prin culbutori cu arbure cu came plasat în carter. Chiulasa este de aluminium și scaunele supapelor sunt dispuse conform celei mai bune technice a zilei.

Vilbrechinul este dispus pe trei paliere, trei paliere spațioase, cari înlătură vibrațiunile mai bine decât blocurile amortisoare de cauciuc. In plus, se poate spune că, prin acest sistem, Simca a asigurat un serviciu durabil.

ALIMENTAȚIA

Alimentarea este asigurată de un carburator Solex inversat, cu regulator de viteză. Deci, ne găsim în prezența unui sistem modern care este, fără îndoială, cel mai bun.

Se cunosc toate avantajele unui dispozitiv care permite conducătorului să regleze viteza maximă ce vrea să nu fie depășită, printr'o simplă acționare a degetelor, chiar când acceleratorul este apăsat la muximum și îi permite deasemenea să se regăsească, când un teren accidentat i-o cere.

Acest lucru se datorește unei pompe mecanice care aduce carburatorului combustibilul adăpostit într'un rezervor de 33 litri care permite străbaterea unei distanțe de 400 km.

PARTICULARITAȚI

Avansul este semi-automat căci automatizarea integrală nu constitue cel mai bun procedeu.

Cutia conține patru viteze, cea de a treia fiind liniștită și sincronizată.

Roțile dinainte sunt independente. Tot în față se găsesc, închise, amortizoarele hidraulice cari asigură — propriu zis — suspensia.

In spate, suspensiunea este asigurată de resorturi drepte și amortizoare hidraulice.

Dar, să subliniem o soluție de valoare: Simca este singura trăsură de serie din lume, echipată cu un stabilizator care se opune torsuinilor și care asigură, în virajuri, repartiția convenabilă a greutății cu care este încercată trăsura.

Direcția, demultiplicată prin rotițe helicoidale face conducerea agreabilă și nu obosește pe cel care o dirijează.

Frânele, pe 4 roți, garantează o oprire bruscă.

In fine, consumația face din Simca, o trăsură accesibilă tuturor pungilor căci, pentru acoperirea unei distanțe de 100 km. nu este nevoe decât de 8 litri de benzină.

Doriți mai mult?

Un mare sportiv

de JOSEPH JOLLINON

Inceputul a fost ca în fabulă.

Armand Rivière, elev de șaptesprezece ani și jumătate, fusese bolnav vara întreagă și nu putuse să se bucure de vacanță decât în luna Septembrie. Se duse să și-o petreacă în Bourbonnais, la unchiul Charles care — ce noroc! — era și medic.

Acesta îl ascultă pe toate părțile:

„Nu, nu, nimic grav. Dar ce slăbiciune! Ce fel de greacă și de latină vă suge în așa hal la bacalaureat? Să-ți lași pielea, pentru asta, este chiar prea mult! Ai patru săptămâni înaintea ta. Trebue să te refaci. Deci sport, dar mai ușor...

— Da, da, asta e. Alergări, ciclism, strigă slăbănogul, căruia, trei luni de spital, îi dăduseră o poftă nebună de aer liber.

— Alergări! bicicletă! Ești nebun. Privește-mi colivia asta toracică și țurloaiele astea de pui de găină în a șasea săptămână.

Doctorul își măsură nepotul și fu mișcat de o milă adâncă.

„Armand, hotărî el, ascultă-mă. Tu nu ești în stare acum să te apuci decât de un singur sport.

— Marșul, întrerupse colegianul. Dar nu-i deloc interesant.

— Mai întâi, marșul este pasionant și-mi iau sarcina să te fac să-l înveți anul viitor, dacă nu-l cunoști încă. Dar astăzi, cum nu face de nasul tău, să nu-ți bați joc — pescuitul cu undița o să te pue pe picioare.

— Pescuitul nu-i sport.

— Asta-i! Da' de unde ai picat? făcu doctorul indignat. Privește numai la biblioteca aceasta.

Trei rafturi de cărți despre pescuit! Destul ca să uimești un bacalaureat.

Armand citi titluri curioase: *Manual practic, Pescuitul sportiv, Despre momeală.*

Răsfoi un catalog: *vargă englezească, vargă de oțel, undiță articulată... undiță automată, alegerea momelii, grâu prăjit, sământă de cânepă,* etc.

Un univers asemenea celui al rădăcinilor din limba greacă. Nu!

In acest moment, deodată, fața lui îngustă deveni gânditoare. Apoi un surâs ce venea de departe îl dezarmă și îl hotărî. Și declară, cu voce pițigăiată, misterios:

„Fie și pescuitul cu undița. Imi convine".

De acum, își petrecea toate zilele acolo.

Puțin îl interesau uneltele, iar rezultatul nici pe atât. Nici când nu s'a văzut pescuitor mai puțin pretențios.

Ceea ce îl îngrijea, era persoana sa. Dichisit, de sus până jos.

Vezi că, își adusese aminte de o întâlnire. La mică depărtare de râu, într'un loc bun pentru ageamii, se afla o casă, și în această casă o fată tânără. Grădina sfârșea de altmintrelea în malul râului. Boschete de carpeni ce coborau spre râu, umbrind terasa, măreau farmecul vecinătăților. Armand Rivière pescuia cu undița prin metaforă.

„Nu pișcă", observa el, din când în când, înălțând la fiecare dată glasul.

Fata se îmblânzea văzând cu ochii.

„Bine, dar îți pierzi vremea, îi spuse fata într'un sfârșit, cu voce nuanțată. Totuși, de pește nu-i lipsă. Dar trebue să știi cum să-l prinzi.

— Zău, dacă dumneata știi cum...", îndrăzni el.

Ea puse degetul pe gură rotind ochii la dreapta, la stânga, dispăru o clipă, se coborî din grădină pe o scară necunoscută care ducea printr'o poartă nevăzută din zidul gros, apăru în toată grația ei nepăsătoare, făcu semn liceanului să o urmeze. Dincolo de zid, la umbra unui brelan de sălcii bătrâne, ea cătă din nou la dreapta și la stânga, pe urmă, arătând o piatră mare ce apărea din apă:

„O groapă cu pești, grăbește-te!

Groapa mișuna de albișoare fine și crăpceni cât palma.

„Să nu iei tot, căci se bagă de seamă!"

Ce zână de fată și ce plaje, toată numai a lui!

In fiece seară, de atunci, Armand pescuia. Unchiul îi admira vânatul felurit.

„Nu mai înțeleg nimic. Cum faci? Cu ce momeală? Nimic decât lăcuste? De necrezut. Trebue să văd și eu asta.

— O! nu, să nu vii, n'o să mai cadă nimic.

Unchiul nu era doctor degeaba. Dintr'o ochire, la strigătul acesta al inimei, aproape ghicise misterul.

„Ești superstițios la pescuit, spuse înăbușind un surâs. Vei ajunge un mare sportiv".

Ați ghicit că povestea s'a terminat printr'un cântec la fel cu cel pe care îl ciripesc păsărelele.

Trad. din „L'Auto"
de I. Georgian